

καὶ διάκοσμός των συνήθως χαρακτής καὶ σπανιώτερον ἀνάγλυφος ἡ τρυπητός. Τὰ διακοσμητικά τῶν θέματα ἐνθυμιζούσι βυζαντινά καὶ ἀνατολικά πρότυτα. Τὰ πλέον συνήθη εἰναι: συνθέσεις ἀπὸ σχηματοποιημένα ρόδινα, παλμέδες, ὄρδακες, κυπαρίσσια, κλωνάρια καὶ λουλούδια, συνδυασμένα μὲν γεωμετρικά σχέδια, φανταστικά κτήρια παριστῶντα ἐκκλησίας καὶ μοναστήρια, οὓς καὶ τὴν πεντάφαν, τῇ θεωρούμενῃ τῇ καὶ ἐν τῇ λαϊκῇ δυσειδαιμονίᾳ ὡς σύμβολον ἀγάθον. Πολλάκις εἴδοσκομεν, εἰς τὰ γυτά κυρίως, βυζαντινά θέματα μὲ παραστάσεις ἀγίων, κατὰ προτίμησιν τοῦ ἀγίου Δημητρίου καὶ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, χωρίς νὰ λείπῃ καὶ δικέφαλος ἀετός, συνχάκις δὲ ἀναγεγραμμένον εἰς βυζαντινὴν γραφὴν καὶ χρονολογίαν τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου ἡ τοῦ κατασκευαστοῦ.

**Από ἐσφυρηλατημένον χαλκὸν κατασκευάζονται ἀπὸ τοὺς χαλκωματᾶδες καὶ γανώνονται ἀπὸ τοὺς καλαίτῃδες ἡ γανωτῇδες τὰ χάλκινα πάτα,*

τὰ ταψά, οἱ τάψει, αἱ σιδερογαράθες μὲ τὸ σκέπασμα ἡ μὲ τὸ χερούλι, τὰ μπρίκια, τὰ κακάβια, τὰ γκιούμια, τὰ θερμάρια, τὰ μπακάρισα, οἱ μαστραπάδες, τὰ σαχάνια, τὰ καζάνια, τὰ χαρανιά, τὰ λεγενόμπουκα, τὰ σινιά, τὰ λυχάρια, τὰ θυματά, οἱ κατοανές ἡ σφέρο-τάσια, διὰ τὴν μεταφοράν τοῦ φαγητοῦ, κ. ἄ. Ἀπὸ τοὺς ιδίους χύνονται ἐξ δρεπάλικον, μολύβδους καὶ καστιέρου ἀλλου εἰδούς σιδερογαράθες, γονδιά, θυματά, πολένειοι, σαμυτάνια, καντιλέων, λυχάρια, μανονάλια, χαλκᾶδες ἡ πορταβέλες διὰ τὰς θύρας, καθὼς καὶ οἱ μοινυβάδες, δηλαδή τὰ κρονατήρια, τὰ παγούνια καὶ τόσα ἄλλα εἰδῆ τῆς τέχνης ταύτης. Πολλὰ ἀπὸ αὐτῶν μεταχειρίζονται διὰ στολισμὸν τῆς οἰκίας ἄλλη δὲ διὰ τὰς καθημειονάς των ἀνάγκας:

κιας, αλλο οε σια τας κανημενιν των ανηγονων.
το φαγητον, την μεταφοράν του υδατος κ.τ.τ.
Το λεγενόμπρικο αποτελείται από το λεγέν (την
λεκάνην) και το μπρίκι και χρησιμεύει διά νίψι-
μον, το δέ λεγένι σκεπάζεται με το καφάσι, το
διόποιον έχει τρυπητά σχέδια και χρησιμεύει διά
την έναντοθεσιν του σάπωνος. Τα λεγενόμπρικα,
γνωστάτατα από την βυζαντινήν έποχήν, φαίνεται
να έχουν παλαιοτάτην παράδοσιν και δή μινοϊ-
κήν είναι από τα ωραιότερα σκεύη τα συναντώ-
μενα εις την 'Ανατολήν, πολλάκις δὲ ταί ελεκτό-
τερα έξι αυτῶν, προοριζόμενα διά τον νίψιμον τῶν
χειρῶν τῶν εἰς γεῦμα ἐπισήμων προσκελλήμενων,
είναι ὄφυοδη ή ἐπίχρυσα και κεκοσμημένα διά
σμάλτου. Τα σινιά, χάλκινοι μεγάλοι στρογγύλοι
δίσκοι, χροντες κυρτὸν τὸν γίρον κατά έν εκατο-
στόν, χρησιμεύουσι, κυρίως, διά νὰ ψήνωσι τὰς
πίττας και νὰ στεγνώνωσι τὰ χαϊμάτια, τὰ σου-
τζουάκια, τὰς μουστόπιττας, τὸν νισετέν κ. ἄ.
Τα καλά σινιά έχουσι πλούσια χαρακτά ποικίλ-
ματα, κρέμανται εις τοὺς τοίχους πρὸς διάκοσμον,
και ἀλλα μὲν χρησιμεύουσι διά νὰ μεταφέρουν τὰ
κόλλυβα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλα δέ, ἀναλόγων
τῶν συνηθεύων, κατά τὰς ἑορτὰς και τοὺς γάμους,
διά νὰ μεταφέρουν πολύτιμα ποιοικῶν ἀντικείμενα,
γλυκίσματα, κουλοῖρες κλπ. Τα ωραιότερα και
μεγαλύτερα έξι αυτῶν, διαμέτρου 1.50 περίπου, με-
ταχειρίζονται ταί τὰς ἐπισήμους ήμέρας και ως
τραπέζας, τοποθετοῦντες ταίτο ἐπί σταυρωτῶν ξυ-
λίνων τριπόδων. Τα σινιά, ἐκ τῶν χαρακτηριστι-
κωτέρων και πλέον ιδιοτύπων σκευῶν τῆς οἰκίας,
συνηθίζονται εις δλην τὴν 'Ανατολήν, φέουσι συ-
νήθως εἰς τὸ κέντρον τὴν πεντάκων και εἰς τὰς
περιθώρια ἐπιγυαφάς και χρονολογίας. Τα θυματά
η λιβανιστήρια, θρειγάλκινα η χάλκινα, εύδισκονται
ἀπανταχούν εν μεγάλῃ ποικιλίᾳ εἰς τὰ σχήματα, τὸν
διάκοσμον και τὸ ὑλικόν. Τα ἀπλούστερα είναι
πήλινα, τὰ καλύτερα θρειγάλκινα, ἀφροδη η ἐπί-
χρυσον, και ἐσματωμένα, έχουσι δὲ λεπτοτάτην
ἐπειχεργασίαν ἀνάγλυφον και συνηθέστερον διάροη-
τον μὲ γεωμετρικά σχέδια, κλώνους και ἄνθη. Τα
πλείστα έξι αἰνῶν έχουσι τὰ παλαιά βυζαντινά
σχήματα μὲ τὴν στρογγυλὴν βάσιν, τὴν καταλή-
γουσαν οἱ δριζοντίαν πλάκα, εἰς τὸ μέσον τῆς
οποίας είναι τὸ δοχεῖον διά τὴν ἔναπόθεσιν τῶν
κορβούνων και τοῦ λιβανιοῦ. Οι μολυβδᾶδες, τὰ
κρυανητήρια η κροτήρια και τὰ παγούρια χρησιμο-
ποιούνται διά τὸ ωακί. Τα μεγαλύτερα κρυανητήρια
περιλαμβάνουσι μίαν ή δύο ὀκάδας και έχουσι
χειρολαβός μὲ ίδιοτυπα σχήματα, ἀποληγόντας εἰς
κεφαλάς φανταστικῶν θηριών. Ολόκληρος σχε-
δὸν η ἐπιφάνειά των έχει χυτά κοσμήματα κατειρ-
γασμένα μὲ τὸ κχλέμη, ὅπως κλωνάρια, ροζέτες εἰς
ἀνατολικὸν ωυθύμον και διαφόρους ἀλλας παρα-
σιάσεις, ὡς τὴν ἀνάληψιν τοῦ Μ'. Αλεξανδρου, τὸν
δικέφαλον ἀετόν κ. ἄ. Τα παγούρια έχουσι ποι-
κίλα σχήματα' ἀλλα είναι στρογγύλα και ἀλλα
πάλιν έχουσιν ὄψιθογώνιον τὴν βάσιν και είναι
καρπύλα, διά νὰ ἐφαρμόζωνται εἰς τὸ σῶμα δταν
τὰ τοποθετοῦν οἱ κρωκοι εἰς τὸ ζωνάρι των, φέ-
ρον δὲ συνηθώς παραστάσεις ἀγίων, ίδιως τοῦ
ἄγιου Γεωργίου η τοῦ ἄγιου Δημητρίου. Κρυαν-
ητήρια και παγούρια εύδισκομεν εἰς δλην τὴν 'Ελ-
λάδα, πολλάκις δὲ ἐπενδεδυμένα μὲ χρωματιστά
δέρματα. Εἰς τὴν Σεμενίτσαν πρὸ δεκαπέντε περι-
πους ἐτῶν κατεσκευάζοντο εἰς τρία μεγάθη δσα
έχον χρωματικότητα ἔκατὸν πεντήκοντα δραμίων
ώνων μαζοντο καρτερούσλες, τὰ δλίγον μεγαλύτερα

νόιοι καὶ τὰ τῶν δύο δικάδων χρονηγία. Εἰς τὰ
ρίχκαλα καὶ εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα κατασκευά-
ονται ἀκόμη παγούρια μὲν ἐλληνικάς ἐπιγραφάς
αἱ ἀποστέλλονται πρὸς πώλησιν εἰς διαφόρους
γοργοὺς καὶ πανηγύρεις, ὡς καὶ εἰς ὅλκαληρον τὴν
Βαλκανικήν, ἀν καὶ ἔνοι εἰδίκοι θεωροῦν τὰ
λίγα εὐρεθέντα εἰς Σερβίαν ὡς σπάνια ἀντικεί-
μενα λαϊκῆς τέχνης δυτικῆς προελεύσεως, παρὰ
ἄς ἐλληνικάς των ἐπιγραφῶν καὶ παριστάσεις,
ποια φωτισμὸν μεταχειρίζονται τὰ λυχνάρια, τὰ
ποῖα εἶναι χάλκινα ή δρειχάλκινα, συχνάκις δὲ
καὶ πήλινα. ἔχοντα ἔνα ή δύο φυτέλια καὶ κρεμώ-
νεα ἀπὸ ἄγκιστρον συνήθως εἰς τὸ τέχαί ή εἰς
δὲν εἰδίκον ἑύλινον λυχνοστάτην. Διά περισσοτερον
φωτισμὸν μετεχειρίζοντο ἀλλοτε τὰ δρειχάλκινα
ποιλύφωτα καντήλεια. Τὸ σχῆμα τῶν εἶναι δυτικῆς
προελεύσεως ἔχοντο δικαῖος, κατ' ἀπομίμησιν, εἰς
κοιλλὰ ἐλληνικά ἐγγαστήρια, καὶ σήμερον δὲ κα-
τασκευάζονται εἰς τὴν Κέρκυραν, οἱ φλωρεγνήνες,
τολλάκις ἀργυρᾶς ἢ ἐπιχρυσωμέναι.

“Η μεταπλούσική τέχνη, συνεχίζουσα τὴν πα-
άδοσιν, ἔξακολουθεῖ τὸν ἀκμαῖον ὡς ἐργαστηριακὴν
ποιατικήν, κατασκευάζουσα αἰσθητικὰ ἀντικείμενα,
επιφυλακτά μενά, η χωτά, μετά τα χαρακτοῦ ἢ ἀνά-
πλυνθόν διακόδιον, προσθημούμενα εἰς τὰς διαφό-
ρους ἀνάγκας: τῆς συγχρόνου ζωῆς εἰς πολλὰ μέρη
τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἴδιαιτέρως εἰς τὰ Ἰωάννινα, τὴν
Ἀρταν, τὰ Τρίκκαλα, τὴν Ἀμφίσσαν, τὴν Θεσ-
σαλονίκην, τὰς Ἀθήνας, ὅπου εὐδοκίμιτος ἀσχο-
λοῦνται περὶ αὐτὰ πλείστα ἐργαστηρία, ἔχοντα
τολλοὺς: καὶ τελειοτάτους τεχνίτας, δι' ἐργα ἐκ-
πλησιαστικῆς: χρήσεως, μανούλαια, σαμπτάνια, θυ-
ματά, κανθάλερια κλπ. καὶ κοσμικῆς ποιατίς: τοιλυφώτους ποιλεύοντας, ἔγχαρακτους δίσκους,
τάσσια, διάφορα δοχεῖα κλπ.

10) Άργυροχοῖς, χρυσοχοῖς ἐκήν. Ἡ τέχνη τῆς ἑπειρεγασίας κυρίως τοῦ ἀργύρου καὶ ὀλιγωτερον τοῦ χρυσοῦ εἰναι μία ἀπὸ τὰς κατ' ἔξοχὴν ἐργαστηριακάς, μὲ παλαιοτάτην παραδόσιν καὶ τεχνικήν. Ἡ ἡμασεν ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς ἀπὸ τοῦ Θ' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰώνος καὶ συνεχίσθη κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν, ἀκμάσας τὸν IZ' καὶ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐποχὴν οἱ ἀσκοῖνταις ταῦτην τεχνίται: χρυσικοί, ἀσημιτζῆδες, κοσμητζῆδες, ἀπὸ οὐδεμίαν περιφέρειαν τῆς χώρας ἐλεπον καὶ ἀπὸ κανένα μεγάλο χωρίον. Πολλοὶ ἔξι αὐτῶν ἥσαν καὶ πλανόδιοι, ἔχοντες πρόσχειρον ἐργαστήριον, τὸ δόποιον ἐγκαθίστων δι' ὅλην χρονικὸν διάστημα εἰς διάφορα χωρία. Ἡ τέχνη αὗτη συνεχίζουσα τὴν παραδόσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς λαϊκῆς τέχνης δι' ἔξαιρετικῶν καὶ φημισμένων τεχνιτῶν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, ἐξηπλώθη καὶ ἦν μετὰ τὴν Ἀλώσιν ίδιαιτέρως διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς προσωπικῆς κρήσεως, καὶ δὴ τῆς φορειᾶς, τῆς δοπιάς τοῦ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ κοσμήματα ἥσαν ίδιαιτέρως πολύτιμα (ἐχρησίμευον ἄλλωστε, ὡς ἡδη ἐλέχθη, ὡς ἀποταμίευσις τῆς περιουσίας, τῶν χωρικῶν). Ἡ ἡμέρα αὐτῶν ζῆταις ἐβοήθησεν, ὁπότε τὰς νάδης δημιουργηθῆν ὅχι μόνον ὀλόκληρα συνεργεία ἀπὸ ἀσημιτζῆδες, ἀλλὰ καὶ κέντρα ἐργαστηριών γνωστότατα εἰς δῆλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Αἰγαίον. Ἡμάσεν ίδιας εἰς τὰ Καλάρρωτα τῆς Ἡπείρου, οἱ δὲ Καλαρρωτῖνοι χρυσοχόοι ηὔδημοταν τόσον, ὃστε τὰ σπουδαιότερα, ὅλα σχεδόν, τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ κοσμικά ἀργυροχοῖκα καὶ χρυσοχοῖκα εἰδῆ νὰ εἰναι ἔργα τῶν χειρῶν των καὶ ἔξι αὐτῶν νὰ κατάγωνται οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν συγχρόνων τεχνιτῶν τῆς ἀργυροχοίας, οἱ εὑρισκόμενοι εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος: Ἐλλάδον, Ζάκυνθον, Ἀθήνας κ. ἄ.). Ἔπιστης κέντρος ἀργυροχοίας καὶ χρυσοχοίας ὑπάρχουν εἰς δῆλην τὴν περιφέρειαν Πίνδου καὶ Μακεδονίας, ὡς εἰς τὸ Συρράκον, τὸ Μέτσοβον, τὴν Κόνιτσαν, τὴν Λάρισαν, τὸν Τύρναβον, τὴν Κοζάνην, τὸν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Σέρρας, διπλῶς ὑπέρχον ταῖς ἄλλαις. „Οοραὶ ταῖς Κωνσταντινούπολιν, τὴν

τὸ "Αγιον" Ορος, τὴν Κωνσταντίνουπολιν, ἵην Σικελίουπολιν, τὴν Καισάρειαν, ὅπου κατεσκευάζοντο περίφημα ἐσμαλτωμένα ἀργυροχρυσά εἰδή, ὡς καὶ εἰς τὴν Στεμνίτσαν, τὴν Κέρκυραν, τὴν Ζάκυνθον, τὴν Κοήτην καὶ τὴν Κύπρον. Ἡκμαζε δὲ τοσοῦτον ἡ χρυσοχρυσή, ὥστε τὰ προιόντα τῆς ν' ἀποτελλώντα εἰς ὅλην τὴν Βαλκανικήν. Εἰδικώτερον δι' ἔξιγων ικούς σκοπούς κατεσεύαζοντο διάφορα ἀργυροχρυσά εἰδή συμφώνων πρὸς οἱσμένους τύπους, συνηθιζομένους εἰς τὰ μέρη εἰς τὰ δόπια ἀπεστέλλοντο. Τοιουτορρόπως πλεῖστα τῶν ενδισκομένων σήμερον εἰς τὴν Βαλκανικήν ὅχι μόνον φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως καὶ τεχνοτροπίας, ἀλλὰ καὶ πολλά εἰς αὐτῶν είναι πανομοιότυπα τῶν ἐλληνικῶν δημιουργημάτων, φέροντα καταφανῆ ἐλληνικήν παράδοσιν παλαιοτάτην, συνεχιζομένην καὶ σήμερον εἰς πολλά ἐργαστήρια, κατασκευάζοντα κοσμήματα διὰ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, ἀν καὶ μερικά ἐξ αὐτῶν κατεγράφονται παρὰ ξένων εἰδικῶν ὡς σερβικά καὶ βουλγαρικά. Οἱ χρυσικοὶ αὐτοί, διασπαρέντες μετα τὴν Ἐπανάστασιν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Αἴγιον, τὴν Φιλωρευτίαν, τὴν Βενετίαν, τὴν Ρώμην καὶ τὴν Αίγυπτον, ηὐδοκίημσαν τοσοῦτον, ὥστε πολλὰ καταστήματα χρυσοχρυσῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν πρωτευούσων ν' ἀνήκουν σήμε-

Ἐγών εἰς τεχνίτας Ἐλληνας τὴν καταγωγὴν και δῆ
Καλαρρυτινούς.

Γενικῶς ἔξεταζόμενα τὰ ἔργα τῆς ἐργαστηρᾶς
καὶ αὐτῆς τεχνῶν, τόσον τὰ ἐλληνικά, ὅσον καὶ ταῦ
βαλκανικά, παρουσιάζουν πολλά κοινά στοιχεῖα
μάνατεαξύ των, ὅφειλόμενα είτε εἰς τὴν κοινή
αὐτῶν βιζαντινή καταγωγή, είτε εἰς τοὺς πλη-
νοδίους ή διασπαρέντας, κατ’ οὓς Ἐπανάστασις
Ἐλλήνων τεχνίτες. Οἱ χρυσοί οὗτοι κατειργού-
ζοντο μὲν θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν ίδιως τὸν ἀργυροῦ
εἰς διαφόρους τεχνοτροπίας, ἀναπτυχθείσας εἰς με-
γιστούς βαθμὸν τελείωτης. Ἔξ αὐτῶν ἀπλουστέρου
ἥτο ή ἐγχάρακτος τεχνοτροπία, εἰς τὴν ὁποίαν τα-
κόσμημα χαράσσεται μὲν τὸ γαλέραιον ἐπὶ τοῦ μετά-
λου. Μεγαλεύεσσαν διάδοσιν δώμας είχε τὸ κτυπητό
ἡ φούσκωμα, δηλαδὴ ή τεχνοτροπία, δι’ οὓς, ανα-
λυομένου τοῦ ἀργυροῦ εἰς δύκον καὶ μεταβαλλο-
μένου εἰς ἔλασμα, ἐσχηματίζοντο, διὰ τοῦ κτύπου
τοῦ σφρόγισματος, μικρῶν σφρίγων ή καλεμίων
τοποθετούμενου τοῦ πρόσθιας κατεργασίαν ἐλάσματος
ἐπὶ πίσσης ή ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, διάφοροι ἀ· ἀγλυ-
πίαι παραστισεις. Οὖτως πολλάκις εὑρίσκομεν συν-
δυαζομένας τὰς δύο ἀνωτέρω τεχνοτροπίας. Ἐπι-
σης πολὺ διαδεδομένην ήτο δι’ ὧδη σμένα εἶδη ή τε
χνική τὴν συμμετερῶν, διὰ τῆς ὅποιας ὁ ἀργυροῦ
ταβάλλεται εἰς συρματα διά τῆς κατεργασίας τοῦ
ἐπὶ εἰδικῆς χαλυβδίνης πλακός, φερούσης διὰς δια-
φόρων μεγεθῶν καὶ πάχους. Ὁ ἀργυρος, τοποθε-
τούμενος κατὰ πρῶτον εἰς τὴν μεγαλυτέραν ὅπῃ
καὶ κατόπιν ἀπὸ μικροτέρας εἰς μικροτέραν, κατα-
ληγει τε εἰς λεπτότατα συρματα διαφόρων σχημάτων
καὶ πάχους ἀναλόγου πρός τὰ μέλλοντα νά ἔκτι-
λεσθοῦν ἔργα. Τὸ σύρμα αὐτό, καταλλήλως περ-
στρεφόμενον, σχηματίζει διάφορα σχέδια ή μα-
τίβια, τὰ δόπια συγκροτοῦνται ἀναμεταξύ των δι-
λεπτῆς εἰδικῆς κολλήσεως, συνισταμένης ἐκ μίγμα-
τος ἀργυροῦ μεταβαλλομένου εἰς κόνιν καὶ ψήνο-
μένου εἰς τὴν φωτιάν. Ἀτυχῶς, τῆς τεχνικῆς ταύ-
της ἐλάχιστα είναι τὰ σφρόγμενα παλαιά ἀντικεί-
μενα. Μέ μεγάλην ἐπίσης ἐπιτύχιαν ἔχησει το οὐ-
τὸν τεχνοτροπία τοῦ σμάλτου, καθ’ οὗ τοῦτο γίνε-
ται ἐντὸς διαφραγμάτων ἐκ λεπτοῦ συρματεροῦ ἀ-
γίρου, τὰ δόπια καθορίζουν τὸ σχέδιον (έπα-
cloisonné). Ἀπλουστέρα τῆς τεχνοτροπίας αὐτῆς
ἄλλ’ ἐπίσης συνήθης, είναι ἔκεινα, καθ’ οὓς το σμάλ-
τον τοποθετεῖται, ἀφοῦ ἐκβαθυνθῇ ή ἐπιφάνει-
του μετάλλου (συνήθως ἐπηργυρωμένος χαλκό-
και οὕτω σχηματισθῇ τὸ σχέδιον τοῦ κοσμήματος.
Ἡ τεχνοτροπία αὐτῆς χερισμοποιεῖται εἰς εὐθῆνα
τεραίαντικείμενα, διὸ καὶ τὴν ἀπαντώντων καὶ εἰς
χαλκίνας ζώνας χωρικῶν καὶ εἰς διάφορα διάλλο-
ειδη κοσμημῆς χρήσεως. Τὰ τζοζατικά σμαλτάτα
δύπις λέγονται συνήθως τὰ προϊόντα καὶ τῶν δύ-
νανωτέρω τεχνοτροπιῶν, ἔξακολουθοῦν καὶ σήμερον
νά κατασκευάζονται, ἄλλ’ εἰς ἐλάχιστον βαθμού-
καθώς καὶ τὰ τές ἐγκαυστικῆς, δηλαδὴ τὸ οὐσιατι-
κό Πολλά ἀργυροχρυσοῦκά εἰδον γίνονται δι’ ἔτι ἀπλο-
στέρας τεχνοτροπίας, π. χ. χυτά, ἐπὶ τῇ βάσει προ-
τούπου σχεδίου (καλουπιοῦ) τυπουμένον ἐπὶ εἰδῶ-
κού πηλού, εἰς τὸν ὅποιον, ἀφοῦ ἡρανθῇ, χύνον
ἀναλευμένον τὸ μέταλλον, τὸ δόπιον προσόλαμβον
νει τὸ σχέδιον τοῦ καλουπιοῦ καὶ, ἀφοῦ κρύσω-
καὶ τὸ βγάλον, ὑφίστανται τελικήν επεξεργασίαν
διὰ τοῦ καλεμίου.

Τῆς τεχνοτροπίας αὐτῆς γίνεται χρῆσις διὰ τὸν τρυπητῶν μετάλλων ἔργο, εἰς τὰ ὅποια ἐσύνθιζον νὰ παραθέτωσιν, ὡς ἐπὶ πλέον διάκοσμον χωραματίσταν ὑφάσματα, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σχέδιον νὰ κινδύνισται ἐψαφανεστερον ἐπὶ τοῦ χωραματίστου βάθους. Ή τεχνικὴ αὐτὴ ἐνθυμίζει ἐσμολτωμένα μέταλλα καὶ κοσμήματα τῶν Ἑλλήνον ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἐπίσης ἡ τεχνοτροπία τῶν χωραματίστων ἐφαρμόζεται εἰς διάφορα πλακάδια, τὰ ὅποια ἐπικολλῶνται εἰς ἀλλα κοσμήματα, ὅπως τὰ πλακάδια ἐπικαλυπμάτων εὐαγγελίων, ἢ προσσαρθροῦνται ἀναμεταξύ των διὰ ζωνας, βραχιόλια, περιδέραια κτε.

Γενικώς ἔκ τῶν ἕργων τούτων, ὃν τινα διεκ-
σμουν καὶ διὰ διαφόρων λίθων, πολυτίμων ή μ-
τά περισσότερα δύνανται νὰ θεωρῶνται πλέ-
άλητη καλλιτεχνικά κειμήλια, κυρθό μὴ δυνάμεν-
δια διαφορός λόγων, νὰ κατακευνώσουν σή-
ρον. "Ολαὶ αἱ ἀνωτέρῳ τεχνοτροπίαι ἐφ' μόδον
μετά θυμαστῆ. ἐπὶ τυχίᾳ εἰς ἔψη η κοσμήμα
χρήσιμα δι' ἐκκλησιαστικάς καὶ κοσμικάς ἀνάγκας
καὶ δι' ἀνάγκας τῆς προσωτικῆς χρήσεως ἐνδό-
μασίας, παρουσιάζοντα μεγάλην ποικιλίαν καθ' ἄρ-
ἀφορρά εἰς τοὺς τύπους, τὰ σχήματα, τὰς δια-
σμήσεις καὶ τὰς ἴδιατέρας αὐτῶν διορμασίας.
πλέον συνήθεις διακοσμήσεις των εἰναι διάφο-
σχήματα, λεπτὰ γραμμικά σχέδια, ἔλικες, ὁδάχ-
ποικιλόσχημα πλέγματα φύλλων καὶ ἀνθεμών, καὶ
νοεῖδες: διακοσμήσεις, πτυ ά., δικέφαλοι ἀετοί
ζῷα, θυρίοι, ἀνδρες, γυναικες, παραστάσεις πε-
φτηῶν, ἀγίων, ἀποτόλων, χερουβείμ, τῆς 'Α
στάσεως, τῆς Κοιμήσεως κ.ά. Ἀπὸ τὰ ἀργυροχοῦ
αὐτὰ εἰδὴ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ ἑκάλησιστικά ἐνο-
ἐπικαλύμματα." Εὔαγγελιν, ἐπενδύσεις εἰκόνων,
λογιγάντων σταυρῶν, τρίτευνα καὶ διπτυχα ἐσμά-
τωμέα, σταυροί ἐσμαλιτώμενοι ή μή, λειψανοθή-
κιβωτίδια, δισκοπότηρα, ὀρτοφόρια, ἔξαπετρον
θυματήρια, κανδήλια, πολυκάνδηλα, πολυελέ-